

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **A. K.**, e. č. X
st. přísl. X
t. č. bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 22. 10. 2020, č. j. OAM-1103/ZA-ZA12-HA12-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2020, č. j. OAM-1103/ZA-ZA12-HA12-2018, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl tak, že se žalobci mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14 a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
2. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce podal dne 21. 12. 2018 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále též „ČR“). Z údajů

poskytnutých

k žádosti

a pohovoru ze dne 6. 2. 2019 vyplývají následující skutečnosti.

3. Žalobce sdělil, že je státním příslušníkem Pákistánské islámské republiky (dále též „Pákistán“), pákistánské národnosti a vyznává sunnitskou větev islámského náboženství. Hovoří jazykem urdu, domluví se i v jazyce paštu, jeho hlavním jazykem je kohistani, kterým se domluví nejlépe. Nikdy se politicky neangažoval, nikdy nebyl a není členem politické strany či jiné organizace. Jeho poslední bydliště v Pákistánu bylo ve městě Pattan Bazar, bydlel v horách naproti městu. Ve vlasti byl žalobce naposledy někdy v roce 2018, poté cestoval pěšky, s pomocí převaděčů či na člunu přes Írán, Turecko, Řecko až se dostal do ČR kamionem ze Srbska. Chtěl požádat o mezinárodní ochranu v roce 2018 v Řecku, ale zjistil, že tam nikomu mezinárodní ochranu neudělují, resp. nedostala se na něj řada k registraci. Uvedl, že ve vlasti mu hrozí zabití ze strany rodiny dívky, se kterou měl poměr. Dívku zabili její rodiče a jeho chtějí zabít také.
4. Žalobce dále uvedl, že při zadržení policií nevěděl datum svého narození, proto nejdříve uvedl datum 5. 9. 2002 a následně zavolal z přijímacího střediska rodině a datum narození upravil na 5. 9. 1999. Žalobce uvedl, že neví přesné datum odjezdu z vlasti, cestoval nelegálně bez cestovního dokladu nebo víza. Za cestu zaplatil asi 400 000 pákistánských rupií, peníze mu posílala v průběhu cesty rodina, se kterou byl v kontaktu. Doklady žalobce ztratil při cestě do Řecka, měl pouze doklad o původu a listinu nahrazující rodný list. Cestovní doklad neměl, neboť vycestoval dříve, než mu byl vydán, nyní jej má jeho rodina v Pákistánu. V Pákistánu bydlel v obci Palas, v okrese Kohistan. Bydlel tam celý život, žije tam i jeho rodina – rodiče a sourozenci, tři bratři a dvě sestry. Ve vlasti žalobce studoval od roku 2017 ve městě Abbot Abad, byl tam asi rok a čtyři měsíce, bydlel na koleji. Jednou za měsíc jezdil navštívit svoji rodinu. Při jedné z návštěv byl viděn s jednou dívkou, bavili se spolu na ulici. Poté se žalobce dozvěděl, že dívka byla zavražděna svými rodinným příslušníky. Pár dní poté, na koleji v Abbot Abad, na žalobce zaútočili nějací lidé, žalobce se obrátil na policii, ale ta nic nepodnikla. Žalobce hned po útoku požádal o vydání cestovního dokladu. Za dva týdny došlo k dalšímu útoku, potom se rozhodl, že okamžitě odjede z vlasti a cestovní doklad si nevyzvedl. V oblasti Kohistanu je běžné, že pokud jsou spolu viděni muž a žena, rada starších rozhoduje o jejich dalším osudu. Obvykle to končí tím, že rozhodne o jejich smrti, přičemž právo krevní msty má rodina dívky vůči oběma mladým lidem. Tím, že dívka byla zavražděna, si je žalobce jistý, viděla to jeho rodina a informovala jej. Co se týče prvního útoku vůči žalobci, byl napaden dvěma osobami na hlavní ulici Main Bazar v Abot Abbad. Totožnost útočnicků nezná, ale určitě to byli příbuzní té dívky. Osoby byly oblečeny do ženské burky, kamarád žalobce si však všiml, že mají pánské boty. Jeden z útočníků vytáhl zbraň a na žalobce vystřelil, druhý měl sekeru, kterou nepoužil. Po výstřelu útočníci utekli. Žalobci se nic nestalo, kulka těsně minula jeho kamaráda. Rodina žalobce se v Kohistanu obrátila na policii, ta žádné kroky nepodnikla, neboť v těchto případech policie nic nedělá. Policie rodině žalobce pouze sdělila, že rada starších rozhodla o zabití dívky a žalobce, a že s tím policie nemůže nic dělat. Sám žalobce se na policii v Abot Abbad neobrátil, o útoku řekl jen své rodině. Podle žalobce se měla případem zabývat policie v Palas, neboť útočníci pocházeli z této obce.

Žalobce se mohl obrátit na policii v Abot Abbád, ale než to stihl učinit, došlo k druhému útoku. Při druhém incidentu, který se stal asi 8 až 10 dní po prvním, na žalobce zaútočili dva muži, jeden z nich měl sekeru, druhý na žalobce zaútočil pěstmi. Žalobce byl jen trochu poraněn na koleně, pomohli mu kamarádi z kolejí. Žalobce následně utekl do města Hassan Abdal, kde bydlel 8 až 10 dní u příbuzných a domluvil se se svojí rodinou, že musí odjet ze země. Žalobce upřesnil, že ke zmíněným napadením došlo v dubnu či květnu roku 2018, nikoliv v roce 2017. Žalobce sice nejdříve uváděl, že opustil vlast v lednu nebo únoru 2018, ale k útokům došlo až v dubnu nebo květnu 2018, a z vlasti odjel až poté. Žalobce dále sdělil, že i kdyby se obrátil na policii v Abot Abbád, stejně by byl zabit, neboť podle tradice, pokud rada starších vynese rozsudek smrti, musí být vykonán. Policie by jej ochránit nemohla. Nepomohlo by, ani kdyby žil v jiné části Pákistánu, stejně by se jej pokusili zabít. Stejně tak by se jej pokusili zabít, pokud by se do Pákistánu vrátil, nyní nebo i za 10 let. Situace rodiny žalobce je normální, uvedená záležitost se týká pouze osoby žalobce. Žalobce rovněž sdělil, že při poskytnutí údajů k žádosti si příliš nerozuměl s tlumočníkem z Afghánistánu, během pohovoru si již s tlumočníkem jazyka urdu rozuměl.

5. Z doplňujícího pohovoru ze dne 12. 8. 2019 vyplývají následující skutečnosti.
6. V Pákistánu momentálně žije žalobcova rodina, otec N. K., matka G. M., bratři S. a S. a sestry B. a B. Příjmení matky ani sourozenců neví, sourozenci možná používají příjmení K. Rodiče i sourozenci žijí v X v obci X, ve stejném domě, ve kterém žil i žalobce. Žalobce nezná data narození svých rodičů, není ani schopen přibližně určit jejich věk, u sourozenců přibližně věk určil. Žalobce měl ještě dva bratry, kteří zemřeli, jmenovali se A. a N. Vztah k zabitě dívce, o níž hovořil během prvního pohovoru, měl takový, že se jednalo o kamarádku, neměli žádný vztah, nebyli příbuzní. Žalobce si nepamatuje, jak se jmenovala, ani jak se jmenovala její rodina. Dívka žila u nich ve vesnici. Pouze jednou se s dívkou bavil, její rodina je viděla a zabila ji. Stalo se to na přelomu let 2016 a 2017, byla zima, hodně tehdy sněžilo. K námitce žalovaného, že při minulém pohovoru uváděl, že k zabití dívky došlo v roce 2018, žalobce sdělil, že již při minulém pohovoru uváděl, že přesně neví. Dívka byla zabita svým otcem a bratrem blízko bydliště žalobce a byla zastřelena. Byla to vražda ze cti. Pokud příbuzní uvidí svou dceru nebo sestru s cizím mužem, může být zabita. Nepřátelství mezi rodinou žalobce a rodinou dívky nadále pokračuje, neboť žalobce musí být zabit. Bratr žalobce A. byl asi před 9 měsíci zabit, zastupoval žalobce u soudu. Rodina dívky bratrovi vyhrožovala, protože odmítl, že musí být zabiti oba viníci. Bratr žalobce N. byl zabit již dříve, také kvůli cti, jeho zabití však nebylo spojeno s případem žalobce. Kromě těchto případů rodina žádné jiné problémy nemá. Dále žalobce uvedl, že vůči jeho rodině byla vyhlášena krevní msta. Žalobce vysvětlil, že současně s bratrem N. byl zabit i bratranec A, došlo k tomu asi před čtyřmi nebo čtyřmi a půl lety, v jejich případě šlo také o dívku a jejich rodina trvala na pomstě a zabila je. Měli problém se stejným klanem, se kterým má problém žalobce. Žalobce nezná název klanu, vysvětlil to tím, že se jedná o vesnici, kde většina lidí nemá rodné listy. Každá osoba má několik jmen, nějak mu říkají rodiče, jinak přátelé. Mezi rodinou žalobce a rodinou zabitě dívky stále probíhá nevraživost, ale ne tak intenzivní, aby došlo k zabití. Členové rodiny žalobce usilovali, aby došlo ke

zrušení krevní msty vůči žalobci. Snažil se o to bratr A., obrátil se prostřednictvím právníka na soud. Snažil se na věc upozornit i přes média. A. byl zabit ještě předtím, než byla věc podána k soudu, aby nemohl pokračovat v soudním řízení. Na soudech jsou ale nevzdělaní soudci, kteří nerespektují zákony a dodržují místní dlouholeté tradice. Soudy nemohou zasáhnout proti rozhodnutí džirgy, rady starších, neboť jejich rozhodnutí není v souladu s pákistánskými zákony, vychází z dlouholetých tradic. Když byl žalobce malý, došlo k podobné vraždě. Byla zavolána policie, ale místní je všechny zabili, protože oblast je špatně dostupná. Policie a jiné státní orgány se tam bojí přijít.

7. Žalobce v rámci svého vyjádření zaslat pět internetových odkazů, k nimž uvedl, že jeden z nich se týká vraždy jeho bratra N. a bratrance A. Uvedený případ se netýká přímo žalobce, týká se však jeho rodiny a jde o podobný případ, jako je žalobcův, ženy z videa i žalobcovi příbuzní byli zabiti. Další odkaz se týkal žalobcova bratra A., bratr obecně vystupoval proti vraždám ze cti. Jméno žalobce ve videu není uvedeno, jeho případu se konkrétně netýká, poukazuje však na to, že oficiální zákony nemají v Pákistánu žádnou váhu. V dalším odkazu se jedná o reportáž o vraždách ze cti, která dokazuje, že v jejich oblasti dochází ke vraždám ze cti a žalobce by tam potkal stejný osud. Další odkaz je reportáží o tom, že bratr žalobce A. chtěl vyřešit jeho problém prostřednictvím soudu a že byl upozorňován druhou rodinou, aby se na soud neobracel. Když se bratr nevzdal, tak jej zabili. Tento odkaz se týká i žalobce, protože A. v něm bojoval i za něj a za jejich příbuzné. Videozáznamem chtěl žalobce upozornit na situaci v jejich vesnici. Jméno žalobce tam však zmíněno není. Poslední odkaz se týkal stejného případu, žalobce v něm není osobně zmíněn. Jedná se v něm o tom, že byl žalobcův bratr A. zabit, když se snažil zabránit vraždám ze cti. Ve všech doložených videích se hovoří obecně o vraždách ze cti, někde v nich zazní, že ke vraždě ze cti došlo i v žalobcově rodině. Doloženými odkazy se snaží žalobce sdělit, že ke vraždám ze cti došlo, nejedná se o vymyšlené události. K tomu správní orgán konstatoval, že je mu z úřední činnosti známo, že všechny osoby, které byly obviněny v případě krevní msty a vraždy ze cti a v odkazech, které žalobce předložil, se jmenovaly příjmením K. K tomu žalobce uvedl, že toto příjmení je běžné, může se tak jmenovat každý, všichni P. jsou v K., toto příjmení je běžné i v jiných provinciích. Jméno žalobce, které bylo používáno na počátku správního řízení – A. K. K., bylo chybně určeno perským tlumočnickem, K. je žalobcův kmen, K. příjmení.
8. Ohledně situace jeho rodiny v Pákistánu uvedl žalobce nejdříve, že situace rodiny je normální, následně však uvedl, že je vůči jeho rodině vyhlášena krevní msta a že byli zabiti jeho 3 bratři. Žalobce na dotaz žalovaného ohledně těchto nesrovnalostí sdělil, že již v rámci prvního pohovoru uváděl, že disponuje důkazy, které potvrzují, že došlo k zabití členů jeho rodiny. O vraždách bratrů a bratrance mluvil žalobce u obou pohovorů. U každého pohovoru však byl přítomen jiný tlumočník. Co se týče krevní msty, tato je vyhlášena pouze vůči žalobci, nikoliv vůči jeho rodině. Pokud by se vrátil do Pákistánu, našli by ho a krevní mstu vykonali. Zmocněnkyně žalobce k pohovoru dále uvedla, že některé otázky působily zvláště, obzvláště otázky ohledně dat narození nebo jména dívky, které nezohledňují, že v oblasti, odkud žalobce pochází, lidé neznají jména jiných lidí ani data jejich narození. Co se týče situace žalobcova bratra A., jeho situace se týká i

žalobce, týká se totiž celé jeho rodiny. Situace v Pákistánu je obecně špatná, což vyplývá i z informací o zemi. Konkrétní jména jsou vedlejší. Možnosti řešit problémy právní cestou nejsou v Pákistánu efektivní a žalobci by to ochranu neposkytlo.

9. Dle žalovaného bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je jeho obava z návratu do země původu z důvodu obav o své bezpečí, konkrétně se obává protiprávního jednání ze strany rodinných příslušníků zavražděné kamarádky v souladu s místními zvyklostmi. Dalším důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu je legalizace pobytu žalobce na území ČR, kde si přeje žít se svojí přítelkyní a pracovat.
10. Žalovaný při posouzení žádosti žalobce vycházel především z jeho výpovědi, jím doložených materiálů, informace z Cizineckého informačního systému a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Pákistánu. Konkrétně vycházel z Informace OAMP, Pákistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 7. 9. 2020, Informace MZV ČR, č. j. 147306-6/2019-LPTP, ze dne 3. 3. 2020, zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Údaje o zemi Pákistán 2019 ze dne 4. 6. 2020, Informace Australské vlády, Zpráva o zemi Ministerstva zahraničních věcí a obchodu (DFAT) – Pákistán ze dne 20. 2. 2019 (překlad vybraných částí), zprávy MZV USA, Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2019 – Pákistán ze dne 11. 3. 2020 (překlad vybraných částí), Zprávy ČTK: V Pákistánu padl doživotní trest za vraždu ze cti, ze dne 27. 9. 2019 a Zprávy časopisu Herald, autor Ghulam Dastageer, Pákistán: Krvavý dopad virálního videa, ze dne 4. 6. 2019.
11. V rámci seznámení s podklady rozhodnutí žalobce uvedl, že nemá problém se zemí Pákistán, ale má problémy s rodinou dívky. Nejedná se pouze o rodinný konflikt, ale o kmenové třenice a vraždy ze cti, již 3 jeho bratři byli zabiti. V důsledku toho je celá jeho rodina ve finančních potížích. Dále žalobce sdělil, že v ČR již má vybudované vazby, má zde nový domov, plánuje zde rodinnou i pracovní budoucnost. Zmocněnkyně žalobce uvedla, že návrat žalobce do Pákistánu je pro něj ohrožující, je tam ohrožen jeho život. Zákony a ústava v Pákistánu mu teoreticky zaručují bezpečnost, ale ve skutečnosti jsou lidská práva v zemi porušována a v mnoha oblastech, zejména horských, jsou stále dodržovány kmenové zvyky, vraždy ze cti apod. V těchto oblastech prakticky není policie schopna zákony uplatnit.
12. V písemném vyjádření pak žalobce a jeho zmocněnkyně uvedli, že správní orgán problém žalobce zjednodušil a nazval jej rodinným problémem. Žalobce se však ocitl v situaci krevní msty mezi dvěma velkými kmeny, vyhlášené vůči jeho rodině na území Kohistánu. Jelikož v Pákistánu rodiny živí obvykle muži, má jeho rodina po smrti tří jeho bratrů i ekonomické problémy. Jeho rodina žije ve strachu o svůj život a život svých blízkých. Rodina žalobce se navzdory tradicím snažila změnit tyto kruté rituály. Žalobce sám od rodiny v Pákistánu odešel právě proto, že bylo otázkou dnů, týdnů, než by byl zavražděn stejně jako další muži v jeho rodině. Svojí přítomností v Pákistánu by ohrožoval i členy své rodiny. Situace je pro

žalobce obtížná, odešel od své rodiny do zcela kulturně jiného světa. V ČR má žalobce přítelkyni, cítí se zde v bezpečí a rád by zde zůstal.

13. Žalovaný vyhodnotil příběh žalobce z hlediska možného pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu tak, že žalobce neuvedl v průběhu řízení žádné skutečnosti, na základě nichž by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalovaný konstatoval, že žalobce uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace, nikdy se politicky neangažoval. Ve vlasti neměl nikdy žádné problémy s pákistánskými státními orgány nebo bezpečnostními složkami.
14. Žalovaný rovněž nedospěl k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný konstatoval, že žalobce odmítá návrat do země původu z důvodu obavy z protiprávního jednání rodinných příslušníků zavražděné kamarádky. Očistit pověst rodiny dívky může podle místních tradic pouze smrt jich obou. Proto byla dívka zabita vlastní rodinou a rodina dívky se proto pokusila zabít žalobce.
15. Žalovaný se při hodnocení případu žalobce seznámil s obecnou situací v Pákistánu ve věci takzvané krevní msty, resp. vražd ze cti. Z informací vyplynulo, že zákony v Pákistánu klasifikují činy spáchané na ženách ve jménu tradičních praktik jako trestné činy. K těmto praktikám však v Pákistánu nadále dochází a týká se jak žen, tak mužů, byť je více případů týkajících se zavražděných žen. Mnoho těchto vražd zůstalo neoznámených a nepotrestaných, v mnoha případech pracovníci státních orgánů umožnili muži, který se zúčastnil zločinu proti porušení cti, uprchnout. Objevily se už i případy, kdy byly tyto vraždy ze cti projednávány u soudu. Na základě informací o zemi původu však správní orgán neshledal údajnou hrozbu v případě návratu žalobce do země původu.
16. Žalovaný se dále zabýval věrohodností výpovědi žalobce, v níž shledal zásadní rozpory a nelogičnosti, na základě nichž nemohl než dospět k závěru o nevěrohodnosti a účelovosti sdělení žalobce ohledně jím tvrzených potíží v zemi původu. K tomuto závěru dospěl zejména z důvodu, že žalobce svoji výpověď ohledně potíží v zemi původu opakovaně upravoval. Původně žalobce uváděl, že mu hrozí vražda ze strany rodiny dívky v souladu s místními tradicemi, a situace jeho rodiny ve vlasti je normální a celý problém se týká pouze osoby žalobce. Následně však uváděl, že se situace týká celé rodiny, byli zabiti 3 jeho bratři kvůli krevní mstě a jedná se o kmenové třenice mezi dvěma rodinami a vraždy ze cti. Dále žalobce nově uvedl, že případ jeho rodiny je široce medializován. K tomu žalovaný konstatoval, že tato tvrzení jsou ve vzájemném rozporu, když nejdříve žalobce uváděl, že se problém týká pouze jeho osoby, následně se měl případ týkat celé jeho rodiny a poté opět uvedl, že se jedná pouze o jeho problém. Nakonec zmocněnkyně žalobce uvedla, že problém se týká rodiny žalobce, a tedy i jeho samotného. Zcela v rozporu s výpovědí žalobce jsou údaje uvedené v internetových odkazech doložených žalobcem. Zavražděný Afzal uvedený v těchto odkazech nebyl bratrem žalobce, mezi jmény zavražděného Afzala nefiguruje jméno žalobce ani jména jeho rodiny. Proto správní orgán dospěl k závěru, že uvedené údaje

žalobce uvedl pouze s cílem vygradovat svůj azylový příběh. Rovněž správní orgán v azylovém příběhu žalobce shledal nesrovnalosti ohledně jeho odchodu ze země původu, časových údajů ohledně vraždy dívky a neznalosti jména a příjmení zavražděné dívky. Za nelogické shledal správní orgán i tvrzení žalobce, který původně uváděl, že se po útoku na svou osobu obrátil na policii v Abbot Abad, následně však tvrdil, že se na policii obrátila jeho rodina v obci Palas, kde policie odmítla oznámení přijmout, přičemž v Abbot Abad se na policii neobrátil, byť by policie oznámení přijala, ale podle žalobce by mu účinnou ochranu neposkytla.

17. Podle žalovaného nebylo prokázáno, že by původcem pronásledování byla veřejná moc. Původem pronásledování přitom může být i soukromá osoba, avšak pouze za předpokladu, že veřejná moc není schopna nebo ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním, přičemž ani k tomu nelze v případě žalobce dospět. Vzhledem k tomu, že žalobce se na příslušné státní orgány vůbec neobrátil a nehájil důsledně svá práva, nelze usuzovat, že by mu nebyly schopny účinnou pomoc poskytnout. Žalovaný dále na základě informací o zemi původu konstatoval, že soudnictví v Pákistánu bylo často vystaveno vnějším vlivům a dále že policie nese na většině území odpovědnost za domácí bezpečnost. Systémy soudů zaručují spravedlivý soudní proces a řádné řízení, na druhou stranu mnoho soudů nižší instance bylo nadále zkorumpovatelných a ovlivnitelných. Občané Pákistánu však mají možnost se obrátit na příslušné státní složky a vyhledat tak ochranu před protiprávním jednáním soukromých osob. Zločiny proti cti jsou v Pákistánu jednoznačně označeny jako protiprávní. Pokud by se tedy žalobce v budoucnu cítil ohrožen, může se na příslušné státní orgány obrátit. Žalobce však nevyčerpal všechny možnosti, které pákistánský právní řád poskytuje k ochraně práv a svobod jednotlivce a neprokázal, že by mu byla odmítnuta pomoc státní mocí v zemi původu.
18. K potížím v souvislosti s ekonomickou situací v zemi původu žalovaný shrnul, že ekonomické potíže nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a nejsou ani důvodem pro udělení azylu, byť by byla situace v zemi původu sebevíc tíživá, ledaže by ekonomická situace a opatření mající nepříznivý dopad byla namířena proti určité skupině. V případě žalobce však takové okolnosti zjištěny nebyly. Špatná hospodářská situace postihuje velkou část země, nicméně se tato situace týká všech obyvatel Pákistánu.
19. Správní orgán proto na základě všeho výše uvedeného konstatoval, že v případě žalobce neshledal odůvodněný strach z pronásledování z důvodů podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu.
20. Žalobce dle žalovaného rovněž nesplňoval důvody k udělení azylu podle ustanovení § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny.
21. Při posouzení důvodů pro udělení humanitárního azylu ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu vzal žalovaný v úvahu, že je žalobce dospělou, zdravou, plně svéprávnou a práce schopnou osobou. Žalobce nemá žádné zvláštní zdravotní potřeby. Ani existenci rodinných vazeb na území ČR, v případě žalobce tedy přítelkyně české státní příslušnosti, nelze považovat za důvod pro udělení humanitárního azylu. Případ žalobce není dle žalovaného případem hodným zvláštního zřetele a životní

situaci žalobce nelze považovat za mimořádnou. Žalovaný na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu.

22. K důvodům pro udělení doplňkové ochrany žalovaný uvedl, že podle Informace OAMP, Pákistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 7. 9. 2020 patří Pákistán mezi země, kde trest smrti nebyl zrušen. Žalobce však neuvedl a ani žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě nichž by žalobci mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Žalovaný se zabýval i otázkou, zda žalobci nehrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, přičemž konstatoval, že k takovému závěru nedospěl. Podle zprávy MZV USA, Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2019 v Pákistánu jsou významné problémy v oblasti lidských práv (např. svévolná nebo nezákonná zabití spáchaná vládou nebo jejími pracovníky, nucené zmizení osob, mučení), přičemž porušování lidských práv zůstávalo nepotrestáno a podporovalo to kulturu beztrestnosti mezi pachateli. Podle Informace OAMP, Pákistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi ústava zakazuje mučení a jiné kruté, nelidské nebo ponižující zacházení, neexistují však žádné předpisy výslovně zakazující mučení. Na základě uvedených zpráv ze země původu žalovaný konstatoval, že si je vědom obecné situace dodržování lidských práv v Pákistánu, nelze ale obecně vyvozovat, že veškeré obyvatelstvo této země je státními orgány pronásledováno ve smyslu zákona o azylu. Žádnou z obav žalobce neshledal správní orgán za oprávněnou a odůvodněnou s ohledem na vysokou nevěrohodnost jeho výpovědí. Ani z informací shromážděných v řízení nelze dovodit, že by žalobce byl po svém návratu do vlasti vystaven jednání, které by bylo možno označit za bezprostředně hrozící vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.
23. Dále se žalovaný zabýval tím, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. K tomu žalovaný uvedl, že z výše uvedených informačních zdrojů nevyplývá, že by v zemi původu žalobce probíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno ve vztahu k žalobci pokládat za vážnou újmu.
24. Případné vycestování žalobce po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žalobcem není dle žalovaného ani v rozporu s mezinárodními závazky ČR z oblasti ochrany rodiny a práva na rodinný život. Žalovaný konstatoval, že existence rodinných vazeb na území ČR nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě. Čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv neukládá státu všeobecný závazek respektovat volby dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi.
25. Žalovaný proto dospěl k závěru, že žalobce nesplnil zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a zákona o azylu.

26. Žalovaný posléze neshledal, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce, proto žalobci doplňkovou ochranu dle ustanovení § 14b zákona o azylu neudělil.
27. Z uvedených důvodů žalovaný neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejích forem, a proto žádost zamítl.

II. Žaloba

28. V žalobě žalobce uvedl, že žalovaný správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav věci, čímž napadené rozhodnutí zatížil nepřezkoumatelností a nezákonností. Žalovaný nesprávně vyvodil závěry o nevěrohodnosti žalobce a neexistenci azylově relevantního nebezpečí v zemi původu. Žalovaný správní orgán se dopustil i nesprávného právního posouzení věci, když nevyhodnotil povahu a intenzitu hrozícího nebezpečí v zemi původu jako dostatečnou pro poskytnutí mezinárodní ochrany.
29. Žalobce má za to, že přdestřel konzistentní a věrohodnou výpověď. Žalobce pochází z pákistánského venkova z oblasti Kahistan. Žalobce vypověděl, že proti němu a jeho rodině byla vyhlášena krevní msta kvůli podezření, že měl poměr s jednou dívkou z obce. Dívka byla zabita jejími příbuznými a žalobce sám byl ze stejného důvodu dvakrát napaden. K zabití dívky a útokům došlo v souladu s kmenovými tradicemi a rozhodnutím rady starších. Z uvedených důvodů se žalobce obává zejména pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu pro příslušnost k sociální skupině osob, které porušily morální normy či je jim takové porušení přisuzováno, a dále vzniku vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.
30. V případě ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu je správní orgán povinen zkoumat, zda jsou obavy žadatele z pronásledování odůvodněné, přitom postačí naplnění důkazního standardu „přiměřené pravděpodobnosti“. V podmínkách azylového řízení se dále uplatňuje zásada „v pochybnostech ve prospěch žadatele“. Pokud žadatel věrohodně tvrdí, že je pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu nebo že mu pro případ návratu hrozí pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu, či vážná újma dle § 14a zákona o azylu, je třeba vycházet z jeho tvrzení a mít je za pravdivá, pokud žalovaný neprokáže opak. Prokázat jej může zejména za pomoci přesných a aktuálních zpráv o zemi původu.
31. Žalovanému lze dát za pravdu, že žalobce neuvedl skutečnosti, které by nasvědčovaly splnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu. To však nelze říci o podmínkách pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, když ve výpovědi žalobce lze jasně identifikovat obavy z pronásledování pro příslušnost k sociální skupině osob, které porušily morální normy, a to z důvodu ohrožení zločinem ze cti, popř. krevní mstou.
32. Pokud jde o závěr žalovaného o nevěrohodnosti výpovědi žalobce, tento je nesprávný a nepodložený. Některé rozpory žalobce již vyjasnil v rámci pohovoru, např. rozpory ohledně jmen, příjmení a časových údajů, přičemž žalobce a jeho

zmocněnkyně ve správním řízení uváděli, že v kulturním prostředí pákistánského venkova nelze očekávat podobný důraz na tyto údaje jako v kulturním prostředí ČR, stejně jako vnímání času a důležitost určování časových údajů, které se také značně liší. Žalovaný přitom neobjasnil, zda se před učiněním úsudku o nevěrohodnosti žalobce zabýval faktory, které by mohly výpověď zkreslit. Mezi faktory ovlivňující podobu výpovědi řadí Příručka EASO: Posuzování důkazů např. paměť, vzdělání žadatele, faktor kulturního a náboženského zařazení, a na veškeré nesrovnalosti je třeba žadatele dostatečně upozornit. Rovněž je třeba mít na paměti, že takřka vždy dochází k určité míře zkreslení výpovědi při tlumočení. Žalovaný tedy pochybil, když nevzal v potaz faktory možného zkreslení výpovědi a v napadeném rozhodnutí dostatečně neosvětluje, zda se možnými faktory zkreslení dostatečně zabýval. Žalovaný v této souvislosti měl postupovat podle zásady „v pochybnostech ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“.

33. Žalobce dále poukázal na to, že podkladem pro vydání rozhodnutí ve věci musí být i dostatečně přesné a aktuální zprávy o zemi původu. Žalovaný však neshromáždil dostatek zpráv o možnostech vnitřní ochrany před zločiny ze cti, úvahy žalovaného stran možností vnitřní ochrany jsou velmi obecné a vůbec nezohledňují situaci v rurálních oblastech, kam státní moc nezasahuje. Žalovaný se rovněž nezabýval možnostmi vnitřního přesídlení.
34. Všechny výše uvedené námitky žalobce vznáší i proti neudělení doplňkové ochrany.
35. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

36. Žalovaný ve svém vyjádření nesouhlasil s obsahem žalobních námitek a odmítl je jako neopodstatněné. Žalovaný vzal při svém rozhodování v úvahu tvrzené skutečnosti a přihlédl k nim, rovněž k nim shromáždil adekvátní a aktuální informace o situaci v zemi státní příslušnosti žalobce. Žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, přijaté rozhodnutí reaguje na konkrétní okolnosti případu a je patřičným způsobem odůvodněno. V průběhu správního řízení postupoval v souladu s právními normami, jimiž je žalovaný vázán. Žalobce nebyl zkrácen na svých právech postupem správního orgánu, žalovaný zařadil do spisu dostatečné množství podkladových materiálů, zabýval se v dostatečné míře i materiály doloženými žalobcem, a dal žalobci možnost se s materiály seznámit a vznést k nim námitky.
37. Co se týče námitek žalobce ohledně zkreslení výpovědi v důsledku tlumočení, žalovaný poukázal na pohovor se žalobcem ze dne 6. 2. 2020, který byl realizován s tlumočnickem jazyka urdu. K dotazu, zda si žalobce s tlumočnickem rozuměl, odpověděl kladně a dodal, že s tlumočnickem hovořil rodnou řečí. V jazyce urdu proběhl i druhý pohovor dne 12. 8. 2020. S obsahem protokolů měl žalobce možnost se seznámit, čehož nevyužil a protokoly bez námitek podepsal. Žalovaný

nesouhlasí s žalobní námitkou, že žalobce nebyl na rozpory ve svých sděleních dostatečně upozorněn. Žalovaný přistoupil k provedení doplňujícího pohovoru, aby žalobce mohl upřesnit svá nová sdělení, dát je do kontextu se sděleními předchozími a odstranit rozpory a nejasnosti. Za tímto účelem žalovaný žalobci kladl srozumitelně formulované otázky. Žalobce však i přesto přesvědčivou a věrohodnou výpověď neposkytnul. Žalobce byl dostatečně poučen o povinnosti poskytnout nezbytnou součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Navzdory tomu žalobce prezentoval skutečnosti nezakládající se na pravdě, jak bylo v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vysvětleno. Žalobce namítá nedostatečné zohlednění vlivu faktorů možného zkreslení výpovědi a nedostatečného zjištění stavu věci. Tato námitka však nezpochybňuje konkrétní zdůvodnění žalovaného, vycházejícího z četných rozporů v žalobcově výpovědi, včetně rozporů ve výpovědi s doloženými zjištěními správního orgánu k medializovanému případu, který se měl týkat žalobcova bratra a dalších členů rodiny. Ani s přispěním sdělení zmocněnkyně žalobce však nemohla být výpověď žalobce považována za přesvědčivou. Námitka směřující k důvodnosti žádosti pro žalobcovu příslušnost k sociální skupině postrádá reálný základ ve zjištěném stavu věci a vyznívá zcela účelově.

38. Pokud se žalobce pro případ návratu obává jednání soukromých osob, bylo nutné uvést spolehlivá sdělení, která by činila azylový příběh věrohodným. Nadto, i pokud by žalovaný odhlédl o nevěrohodnosti výpovědi žalobce, nevyčerpal žalobce možnosti vnitrostátní ochrany. Žadatel o mezinárodní ochranu by měl unést důkazní břemeno, vztahující se k jeho osobě, stejně tak má žadatel unést břemeno tvrzení. Značně obecná, konkrétním zdůvodněním nepodložená tvrzení žalobce však takový předpoklad nenaplnují.
39. Jak lze zjistit z napadeného rozhodnutí, žalovaný se seznámil s obecnou situací v Pákistánu ve věci tzv. krevní msty, resp. vražd ze cti. Toto obecné zjištění by k udělení mezinárodní ochrany nepostačovalo, žalovaný se zabýval i podrobným posouzením všech podkladů pro rozhodnutí. Ve výpovědích žalobce však shledal natolik závažné rozpory a nelogičnosti, že nemohl dospět k jinému závěru, nežli o nevěrohodnosti a účelovosti sdělení žalobce ohledně jím tvrzených potíží ve vlasti. Nelze přehlédnout výskyt vágních tvrzení žalobce, jejich změn a řady rozporů a nelogičností v souvislostech dějových, chronologických a taktéž personálního rázu. Ze zjištění žalovaného tak vyplývá, že žalobce se snažil doložením medializovaného případu pouze vygradovat vlastní azylový příběh.
40. Navzdory rozporuplným sdělením žalobce stran kontaktování policie, pak nepostrádá napadené rozhodnutí odkaz na judikaturu vztahující se k přednostnímu čerpání vnitrostátní ochrany před vyhledáním ochrany mezinárodní, a na informace o zemi původu, dokládající možnost takové vnitřní ochrany se v Pákistánu domáhat, byť se k tomu žalobce neodhodlal.
41. Stran namítaného porušení § 14 zákona o azylu uvádí žalovaný, že vzhledem k absenci konkrétní argumentace v textu žaloby jej nelze akceptovat jako řádně uplatněný žalobní bod. Přesto žalovaný odkázal usnesení Nejvyššího správního soudu konkretizující, že případ zvláštního zřetele hodný k udělení humanitárního

azyly typicky nepředstavuje manželství s českým občanem, ekonomické obtíže žadatele, lepší přístup k lékařské péči, lepší pracovní příležitosti či legalizace pobytu.

42. Co se týče možnosti udělení doplňkové ochrany, žalovaný se žádostí žalobce zabýval i z hlediska této možnosti. Byť žalovaný konstatoval, že si je vědom obecné situace ohledně dodržování lidských práv v Pákistánu, současně poukázal na to, že každá žádost musí být posuzována individuálně a na pozadí informací z nezávislých a objektivních zdrojů. Žalovaný správní orgán neshledal žádnou z obav žalobce za oprávněnou a odůvodněnou, a to zejména s ohledem na vysokou nevěrohodnost jeho výpovědí. Z individuálních okolností žalobcova případu nelze dovodit nebezpečí ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, které by mohlo žalobci pro případ návratu žalobci hrozit, tedy ani skutečné nebezpečí vážné újmy dle ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný neopomněl ani žalobcem tvrzené vazby na území ČR a zabýval se jimi v souvislosti s eventualitou porušení mezinárodních závazků ČR, důvod k udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu však neshledal.
43. O palčivosti obav nesvědčí ani to, že žalobce nepožádal o mezinárodní ochranu na území Řecka, ač mohl, a rozhodl se pokračovat v nelegální cestě dále do Evropy a o mezinárodní ochranu požádal až na území ČR.
44. Žalovaný vzhledem k výše uvedenému shrnul, že obsah žalobních námitek není způsobilý zpochybnit závěry v napadeném rozhodnutí, které považuje za věcně správné, zákonné a přezkoumatelné, netrpící vadami vytykány v žalobě. S ohledem na tuto skutečnost proto žalovaný závěrem navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobce

45. Žalobce prohlásil, že skutečnosti, které se mu staly a které jej vedou k obavě o život v jeho vlasti, jsou pravdivé. Dále uvedl, že bylo velmi složité ve zcela kulturně odlišné zemi vysvětlovat veškeré náležitosti, jako je vnímání toho, kdo je okruh nejbližších členů rodiny. V ČR je rodina považována jako celek – otec, matka, děti žijící spolu a potom další příbuzní, prarodiče, žijící často samostatně. V zemi původu žalobce žije pohromadě daleko širší okruh osob, včetně bratranců, sestřenic, strýců, tet apod. Děti vyrůstají spolu a stírá se rozdíl, kdo je bratrem a bratrancem. Vesnice je jedním kmenem, všichni jsou příbuzní, i když zde by tak nemuseli být vnímáni. Proto jsou pro žalobce dotazy na to, zda je mu dotyčný např. strýcem či bratrancem, mnohdy matoucí.
46. K dotazům, proč neřešil své problémy v Pákistánu, když tam funguje policie, uvedl, že ve skutečnosti a zejména v horských oblastech, odkud pochází a kde žije jeho rodina, stále vládnu zvyky a rozhodnutí dané radou starších, tzv. džirgy, která je nadřazena jakémukoli jednání policie a dalších státních složek. Badal, pomsta, se vykonává za každou, i neúmyslnou urážku či nespravedlnost vůči jedinci, rodině či kmeni. Krevní msta se mnohdy zvrhne v léta trvající řetězec násilí a dokáže zničit celé klany.

47. Na území ČR žalobce pobývá již třetím rokem, osvojil si do jisté míry český jazyk, má zde zázemí, partnerku, práci a cítí se zde v bezpečí. Do své vlasti se vrátit nemůže.

V. Posouzení věci krajským soudem

48. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
49. Soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.
50. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
51. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994,
že: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnické námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“
52. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č.j. 2 As 85/2011 – 170 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou

dostupné

na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb.n.u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: *„Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“* V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že *„... je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“*. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

53. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 – 34, bylo vysloveno, že *„(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“*. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy *„(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým*

a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

54. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.
55. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci v jeho odkazu na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej
vedlo
k závěru napadeného rozhodnutí.
56. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaný považoval
za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného žalobce nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
57. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
58. Ze správního spisu krajský soud zjistil následující skutečnosti. Jsou v něm založeny protokoly
o pohovoru a o doplňujících pohovorech, Informace OAMP, Pákistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 7. 9. 2020, Informace MZV ČR, č. j. 147306-6/2019-

LPTP, ze dne 3. 3. 2020, zpráva Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Údaje o zemi Pákistán 2019 ze dne 4. 6. 2020, Informace Australské vlády, Zpráva o zemi Ministerstva zahraničních věcí a obchodu (DFAT) – Pákistán ze dne 20. 2. 2019 (překlad vybraných částí), zpráva MZV USA, Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2019 – Pákistán ze dne 11. 3. 2020 (překlad vybraných částí), Zpráva ČTK: V Pákistánu padl doživotní trest za vraždu ze cti, ze dne 27. 9. 2019 a Zpráva časopisu Herald, autor Ghulam Dastageer, Pákistán: Krvavý dopad virálního videa, ze dne 4. 6. 2019, jakož i další podklady pro vydání rozhodnutí.

59. Krajský soud k námitce žalobce zejména přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu a dále doplňkové ochrany, jak mu to ukládá ustanovení § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu. Žalobce přitom zejména namítal, že žalovaný vyvodil z nedostatečně a nesprávně zjištěného stavu věci nesprávné závěry o nevěrohodnosti žalobce a o neexistenci azylově relevantního nebezpečí.
60. Uvedené žalobní námitky krajský soud shledává důvodnými, a to zejména námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu, přičemž k řádnému posouzení žádosti o mezinárodní ochranu si žalovaný neopatřil dostatek informací o zemi původu, především co se týká podrobnějších informací ohledně krevní msty a vražd ze cti v Pákistánu, jak soud uvádí dále.
61. Žalovaný se při hodnocení případu žalobce mj. seznámil s obecnou situací v Pákistánu ve věci takzvané krevní msty, resp. vražd ze cti. Jak konstatoval žalovaný, z informací o zemi původu vyplynulo, že zákony v Pákistánu klasifikují činy spáchané na ženách ve jménu tradičních praktik jako trestné činy. K těmto praktikám však v Pákistánu nadále dochází a týká se jak žen, tak mužů, byť je více případů týkajících se zavražděných žen. Mnoho těchto vražd přitom zůstalo neoznámených a nepotrestaných. Objevily se ale i případy, kdy byly vraždy ze cti projednávány u soudu a pachatel byl odsouzen. Na základě informací o zemi původu žalovaný neshledal údajnou hrozbu v případě návratu žalobce do země původu. Dále žalovaný na základě informací o zemi původu konstatoval, že obecně v Pákistánu funguje státní správa a žalobce měl možnost obrátit se na státní orgány či na policii, pokud měl obavy z protiprávního jednání soukromých osob.
62. Krajský soud má však za to, že žalovaný se dostatečně nezabýval specifickou situací ohledně toho, jakým způsobem funguje krevní msta a vraždy ze cti, a to specificky ve vesnických a horských oblastech, zejména v oblasti Kohistan, odkud pochází i žalobce, kde nadále žije jeho rodina, a kde měl být žalobce viděn s dívkou, která byla následně zabita svojí rodinou, aby očistila její pověst. Žalovaný se nezabýval ani tím, jakým způsobem reálně funguje postih vražd ze cti, zda jsou postihováni všichni pachatelé a jakým způsobem funguje pákistánská policie v těchto venkovských oblastech.
63. Správní orgán přitom podle ustanovení § 23c písm. c) zákona o azylu může zejména použít jako podklad pro vydání rozhodnutí *přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem*. Jak správně uvedl žalobce, z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81 v návaznosti na to vyplývá, že „*informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře (1) relevantní,*

(2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné“.

64. Soud se tedy domnívá, že žalovaný přijal obecné informace uvedené ve zprávách o zemi původu a nesnažil se získat i další podrobnější informace týkající se uvedené problematiky, které by ověřil z více zdrojů a byly dostatečně relevantní pro posuzovaný případ. Ve zprávách použitých žalovaným jsou instituty krevní msty a vraždy ze cti pouze nastíněny, konkrétnější informace však ve správním spisu chybí. Žalovaný nadto na základě použitých zpráv o zemi původu odkázal pouze na tu část informací, z nichž by se mohlo zdát, že v Pákistánu žádné problémy s krevní mstou a vraždami ze cti už téměř nejsou a jde o trestné činy postihované pákistánskými orgány. Avšak např. ze zprávy MZV USA, Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2019 – Pákistán ze dne 11. 3. 2020 vyplývá, že v zemi nadále fungovaly tzv. džirgy mimo zavedený zákonný systém, zejména ve venkovských oblastech. Tyto rady často ukládaly kmenové tresty, jež zahrnovaly pokuty, uvěznění, někdy i trest smrti. O těchto radách Nejvyšší soud rozhodl, že způsob, jakým jsou džirgy provozovány, je neústavní a porušuje mezinárodní lidskoprávní závazky země. Ze zprávy však vůbec nevyplyvá, zda je toto rozhodnutí dodržováno právě i ve zmíněných venkovských oblastech, kde jsou nadále dodržovány tradiční systémy. Z této zprávy rovněž vyplývá, že „zákon z roku 2004 o zabitích kvůli porušení cti, zákon o zabraňování praktik poškozujících ženy z roku 2011 a zákon z roku 2016 novelizující trestní zákon (trestné činy ve jménu nebo pod záminkou cti) klasifikují činy spáchané na ženách ve jménu tradičních praktik jako trestné činy. Navzdory těmto zákonům se stovky žen údajně staly oběťmi takzvaných „zabití kvůli porušení cti“ a mnoho případů zůstalo neoznámeno a nepotrestáno. V mnoha případech pracovníci státních orgánů umožnili muži, který se zúčastnil údajného „zločinu kvůli porušení cti“, uprchnout. Protože k těmto trestným činům obecně docházelo uvnitř rodin, mnoho jich zůstávalo neoznámených. Policisté a nevládní organizace uváděli, že zvýšená pozornost, kterou této problematice věnovaly sdělovací prostředky, umožnila policistům podnikat proti těmto zločinům určité kroky. Sdělovací prostředky uveřejnily zprávu, že během prvních šesti měsíců sledovaného roku útočníci „kvůli porušení cti“ zabili 78 osob, z toho 50 žen.“ Ze Zprávy ČTK: V Pákistánu padl doživotní trest za vraždu ze cti, ze dne 27. 9. 2019, pak jednoznačně vyplývá, že v Pákistánu jsou nadále páčány vraždy ze cti, přičemž „ačkoli je těžké získat spolehlivé údaje, podle Komise pro lidská práva v Pákistánu bylo v loňském roce spácháno téměř 300 vražd ze cti, uvedla agentura Reuters. Mnozí aktivisté tvrdí, že skutečné číslo je ještě podstatně vyšší. Organizace Honour Based Violence Awareness Network odhaduje, že na Pákistán připadá pětina z 5000 vražd ze cti spáchaných každoročně ve světě.“
65. V kontextu s informacemi o zemi původu je nutné konstatovat, že v Pákistánu nadále existují případy krevní msty a vražd ze cti, přičemž oběťmi mohou být i muži (i když evidentně v menší míře než ženy). Z informací však nevyplyvá, jakým způsobem postihují státní orgány pachatele těchto vražd, když je z nich zřejmé jen to, že se tomu tak stalo pouze v některých případech. Obavy žalobce z vážné újmy v případě návratu do Pákistánu by tak mohly být odůvodněné, pokud k ochraně ze strany pákistánských státních orgánů dochází jen někdy a vraždy ze cti jinak zůstávají nepotrestány. Zákon sice ukládá odsoudit pachatele vraždy ze cti k doživotnímu trestu odnětí svobody či na 25 let (jak je uvedeno ve Zprávě ČTK:

V Pákistánu padl doživotní trest za vraždu ze cti, ze dne 27. 9. 2019), nicméně ze zpráv nevyplývá jednoznačně, že k tomu skutečně dochází alespoň ve většině případů, naopak je zjevné, že u některých vražd nedochází ani k oznámení policii a zůstávají tedy nepotrestány.

66. Co se tedy týče krevní msty a vražd ze cti, z žalovaným použitých informací o zemi původu vyplývají pouze krátké výše označené pasáže, které se však spíše zabývají krevní mstou a vraždami ze cti vůči ženám, nadto uvedené pasáže neobsahují žádné konkrétnější informace, např. zda je možné účinně se v těchto záležitostech obrátit na státní orgány a zda státní orgány jsou schopny účinně zasáhnout vůči pachatelům těchto vražd (resp. potenciálním pachatelům), specificky i ve venkovských a horských oblastech. Z informací o zemi původu je naopak zjevné, že ke vraždám ze cti dochází i vůči mužům, i když v menší míře než vůči ženám.
67. Žalovaný měl podrobnějšími zprávami ze země původu podložit i své závěry ohledně možnosti obrátit se v případě problémů s protiprávním jednáním soukromých osob na pákistánskou policii, popř. jiné instituce. Na základě podrobnějších zpráv by pak bylo možné zhodnotit, zda jsou pakistánské státní orgány schopny poskytnout reálnou ochranu v případě hrozící vraždy ze cti. Žalobce se sice sám na policii ani jiné orgány neobrátil, tvrdil však, že se na policii obrátila jeho rodina v obci Palas, kde jim byla pomoc ze strany policie odmítnuta, neboť rada starších již o krevní mstě rozhodla. Žalobce se na policii ve městě Abbott Abad už nestihl obrátit, neboť jak uvedl, mezitím došlo k druhému útoku na jeho osobu a po dohodě s rodinou ve strachu o svůj život uprchl ze země, byť by nejspíš policie v Abbott Abad jeho žádost o pomoc přijala. Proto však bylo na místě prověřit, zda se uvedené situace v Pákistánu skutečně dějí, tzn. zda policie či jiné orgány ve venkovských oblastech stále respektují spíše rozhodnutí rady starších a zda je možné, že se místní občané na policii v těchto případech ani neobracejí, popř. zda sami místní občané spíše respektují rozhodnutí džirgy než státních orgánů.
68. Podrobněji měl žalovaný posoudit i problematiku vnitřního přesídlení. Žalobce v rámci správního řízení namítal, že vnitřní přesídlení by mu nepomohlo, neboť by jej pachatelé krevní msty, resp. vraždy ze cti, po nějakém čase vypátrali i jinde na území Pákistánu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce mohl své problémy vyřešit právě přesídlením v rámci Pákistánu, avšak uvedený závěr nemá žalovaný podložen z žádné z informací o zemi původu.
69. Získané informace o zemi původu pak měl žalovaný dosadit do kontextu s výpovědí žalobce. Žalovaný se totiž v napadeném rozhodnutí také zabýval věrohodností, resp. nevěrohodností sdělení žalobce. K tomu je však nutné konstatovat, že žalobce již od počátku správního řízení uváděl, že má v zemi původu obavy z vraždy ze cti kvůli krevní mstě, kterou vůči němu vyhlásila rodina dívky, se kterou byl viděn a která byla kvůli tomu svojí rodinou zabita. Z tohoto důvodu také žalobce zemi původu opustil. V této linii je žalobcův příběh konzistentní od samého počátku. Lze souhlasit se žalovaným, že žalobcem tvrzené propojení jeho příběhu s medializovaným příběhem je možné vyhodnotit jako účelové a vygradované. Je však potřeba vzít v potaz výše uvedené, tedy že základ příběhu žalobce, že byla vůči němu v zemi původu vyhlášena krevní msta a hrozí

mu kvůli tomu zabít, je možné považovat za pravdivý zejména s ohledem na to, že se této dějové linie žalobce drží již od počátku a po celou dobu správního řízení.

70. Krajský soud tedy považuje za nutné akcentovat, že základ azylového příběhu, tedy vyhlášenou krevní mstu vůči žalobci, je třeba považovat za věrohodný, neboť tuto skutečnost žalobce tvrdí od samého počátku, byť následně s cílem vygradovat azylový příběh poukázal na ne zcela související případy vražd ze cti spáchané v jeho rodině a dále na medializovaný případ, který s jeho vlastním případem rovněž pravděpodobně nesouvisí, jak uzavřel i žalovaný. Krajský soud má však za to, že s nyní posuzovaným případem medializovaný případ souvisí v tom smyslu, že ke krevní mstě a vraždám ze cti v Pákistánu zjevně stále dochází, a pokud byla krevní msta vykonána i na osobě, která svůj případ medializovala a domáhala se ochrany u státních orgánů, které selhaly, bylo vhodné ze strany žalovaného závěry z tohoto příběhu vztáhnout i na příběh žalobce a na jejich podkladě důkladněji prověřit realie v zemi původu, vztahující se ke krevní mstě a vraždám ze cti, a to nikoliv jen závěrem vyplývajícím z obecných informací o zemi původu, ale získáním a posouzením podrobnějších zpráv týkajících se tohoto tématu. Je totiž možné, že i když z informací o zemi původu vyplývá, že obecně státní orgány v Pákistánu fungují, zejména v odlehlejších venkovských a horských oblastech tomu tak být nemusí, jak ostatně uvádí i žalobce. Z žalobcem uvedeného medializovaného případu naopak vyplývá, že ochrana ze strany státních orgánů selhala i v civilizovanějších oblastech Pákistánu. Byť tedy žalobce není výslovně v jím uvedených internetových odkazech jmenován a pravděpodobně se jeho osoby konkrétně netýkají, žalobce sám uváděl, že odkazy mají hlavně upozorňovat na situaci v Pákistánu ohledně vražd ze cti, což měl žalovaný vzít v úvahu. I přesto, že žalobce pravděpodobně uvedl údaje o tom, že se internetové odkazy týkají i jeho rodiny, pouze s cílem vygradovat svůj vlastní azylový příběh, jejich základ lze vzít do úvahy a zasadit je do kontextu se zprávami o zemi původu. Pokud žalovaný považoval za pravdivý žalobcem uváděný medializovaný příběh, pak v případě zasazení do kontextu s příběhem žalobce lze konstatovat, že žalobcovy obavy o jeho život mohly být reálné, přičemž onen medializovaný případ mohl poukazovat na to, jakým způsobem je v Pákistánu přistupováno ke krevní mstě a vraždám ze cti i ze strany státních a bezpečnostních orgánů.
71. Jelikož žalobce nemá jinou možnost, než prokázat pronásledování vlastní věrohodnou výpovědí, a naopak je povinností správního orgánu shromáždit všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žalobce vyvracejí či zpochybňují (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57), ve světle podrobnějších zpráv o zemi původu může žalovaný výpověď žalobce považovat za nevěrohodnou a případně ji vyvrátit, či ji naopak považovat za věrohodnou, pokud bude korespondovat se zprávami o zemi původu. Pokud tedy jediným vodítkem pro řízení o udělení mezinárodní ochrany je věrohodná výpověď žadatele o mezinárodní ochranu, která je konzistentní a souladná s dostupnými informacemi o zemi původu, pak v nyní posuzovaném případě musí krajský soud konstatovat, že nelze jednoznačně posoudit výpovědi žalobce jako nevěrohodné, pokud žalovaný neshromáždil dostatečně podrobné a relevantní zprávy o zemi původu, na základě nichž by bylo možno výpovědi žalobce řádně zhodnotit.

72. Krajský soud tedy shledal žalobní námitky důvodnými, přičemž bude úkolem žalovaného v dalším řízení opětovně posoudit žádost žalobce, k čemuž bude muset doplnit informace o zemi původu, a takto získané důkazy znovu pečlivě a objektivně vyhodnotit z hlediska možného nároku stěžovatele na udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, jakož i případně doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.

VI. Závěr a náklady řízení

73. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že jí v plném rozsahu vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil s tím, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
74. V dalším řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany je žalovaný vázán právním názorem krajského soudu obsaženým v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.)
75. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci úspěšný žalobce o přiznání náhrady nákladů řízení nepožádal a krajský soud ani ze spisu nezjistil, že by mu nějaké náklady vznikly. Žalovaný byl v řízení neúspěšný. Proto krajský soud rozhodl, že se náhrada nákladů řízení nepřiznává žádnému z účastníků (výrok II.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 30. listopadu 2022

JUDr. Petr Polách, v. r.
samosoudce